

Een pre-kerstcadeau
Marthe Verelst
Een feelgood kortverhaal

Christmas time, mistletoe and wine, klinkt het op de radio. Jacob zingt zonder enige schaamte luidkeels mee. Sinds hij drie jaar geleden net voor Kerstmis Lukas heeft ontmoet en minder dan een jaar later met hem is gaan samenwonen, is hij van de kerstperiode gaan houden. Kerstklassiekers horen daar uiteraard ook bij. Zelfs *All I want for Christmas* van Mariah Carey irriteert hem tegenwoordig minder.

Hij roert nog een keer in de soep, dekt de tafel en haalt de kookpot van het vuur. Lukas kan elk moment binnenkomen. Sinds die promotie heeft gemaakt tot teamleider, zorgt Jacob er altijd voor dat het eten op tijd klaar is.

‘Het ruikt hier weer zo lekker,’ hoort hij achter zich.

Hij draait zich om, slaat zijn armen om Lukas heen en geeft hem een dikke zoen. ‘Hoe was je dag?’

‘Niets speciaals. Heb je het vakje voor vandaag al geopend?’ Lukas gebaart naar zijn zelfgemaakte adventskalender.

Jacob schudt zijn hoofd. ‘Ik heb er weer mee gewacht tot je thuis was.’

‘Zoals het hoort. Je mag het zoals altijd openmaken na het eten.’

Ze gaan aan tafel en eten snel hun borden leeg. Daarna trekt Jacob voorzichtig het stukje plakband van het vakje af. *16 december – Overal is thuis, zolang jij er maar bent*, staat er op het papiertje, en het chocolaatje heeft de vorm van een huis. Hij kijkt naar Lukas, die verlegen achter zijn oor krabt. Dat doet hij elke keer. Jacob vindt het heerlijk om te zien. Die kleine dingen bevestigen elke keer hoe graag hij zijn leven met deze man wil delen. Hopelijk is zijn verrassing op tijd klaar.

Hij legt het papiertje bij de rest van de stapel. Als Lukas niet thuis is, leest hij er af en toe eentje opnieuw. *15 december –*

Het leven is zoveel mooier sinds jij er deel van uitmaakt, stond er gisteren. Zelfs de foto's die vorig jaar in de adventskalender zaten, bekijkt hij regelmatig. Voor het laatste vakje had Lukas er een fotoboek van laten maken waar ze wel eens samen doorheen bladeren, maar toch staat het doosje met foto's nog in zijn nachtkastje. Het zou natuurlijk ook zonde zijn om ze weg te gooien na al het werk dat Lukas erin gestoken heeft.

'Wat heb jij vandaag gedaan?'

'Ook gewerkt,' zegt Jacob droogjes.

Lukas kijkt hem verveeld aan. 'Je weet heus wel dat ik dat zo niet bedoel. Ik ben stiekem zelfs jaloers dat jij om vier uur al klaar bent.'

'Natuurlijk weet ik dat, ik ben je aan het plagen.' Hij knipoogt. 'Het was een rustige dag, een perfect tempo, eigenlijk. Ik ben zo dankbaar dat ik geen papers meer hoeft te schrijven na mijn uren.'

'Dat begrijp ik volledig. Ik kreeg zelfs meer stress van al die opdrachten tijdens mijn studie dan van mijn nieuwe job.'

'Gelukkig hoeven we dat nooit meer te doen.'

'Zeg dat wel.' Lukas is net klaar met het inladen van de afwasmachine. 'Nu moeten we er alleen maar voor zorgen dat we in leven blijven en ons huis er redelijk netjes bij ligt.'

'Dat klinkt niet zo moeilijk.' Jacob legt zijn hand op Lukas' schouder. 'Zeker niet samen met jou.'

Lukas kijkt hem in de ogen. 'Ik hou van jou.'

'Ik hou ook van jou.'

17 december gaan ze – net zoals blijktbaar de rest van het dorp – de laatste kerstinkopen doen.

'Dus we hebben nog cadeaus nodig voor jouw mama en mijn zus, toch?' Jacob haalt zijn telefoon boven en bekijkt de verlanglij-

jstjes. 'De meeste dingen zijn al afgestreept intussen. Zullen we gaan voor de bonnen?'

'Een voor de boekhandel en een voor elektronica, dan?'

'Lijkt me goed.'

'Oké. En iets leuks kerstachtigs erbij, want bonnen zijn zo onpersoonlijk.'

Jacob lacht. Typisch Lukas. Hij houdt veel meer van kerst dan hij vaak wil toegeven. Dat is natuurlijk niet verwonderlijk, aangezien zijn ouders elk jaar hun hele huis vol kerstlichtjes en kerstmannen hangen. Hun eigen huis is dit jaar trouwens ook heel mooi versierd, met hartjes en een rendier. 'Doen we.'

Een tweetal uren later zitten ze vermoeid, lichtelijk gefrustreerd, maar toch ook tevreden met een warme chocomelk in hun vaste café. 'Volgend jaar gaan we een maand eerder onze inkopen doen. Ik weet niet of ik deze gekte twee keer overleef,' gromt Jacob.

Lukas knijpt in zijn hand. 'Natuurlijk wel, ik sleur je erdoorheen.'

'Dat zullen we dan zien.'

'Wat zeg je ervan als we hier in het centrum iets eten? Ik krijg honger en dan hoeven we vandaag niet te koken en af te wassen.'

'Mij best.'

Gelukkig kan een goede moelleux als dessert Jacob altijd bekoren. Zijn gemoed slaat dan ook helemaal om zodra hij de eerste hap heeft genomen.

'Jammer dat ik daar een hele maaltijd op heb moeten wachten,' zegt Lukas met een grijns. Hij vindt het best amusant als Jacob zo slechtgehumeurd is.

'Ik blijf erbij dat we volgend jaar niet weer in deze drukte komen winkelen,' antwoordt Jacob.

‘Dat is een probleem voor volgend jaar.’

Vandaag zit er een chocoladeboek in de kalender. *17 december – Samen schrijven we het mooiste liefdesverhaal ooit*, staat op het briefje. Jacob glimlacht en Lukas wordt weer helemaal rood.

‘Sorry dat het zo *cheesy* is,’ mompelt hij. ‘Deze heb ik uit mijn agenda van vorig jaar gehaald.’

‘Schattig,’ antwoordt Jacob. Hij zou er veel voor geven om in Lukas’ agenda’s van de afgelopen twee jaren te mogen kijken, maar daar zou zijn vriend niet gelukkig mee zijn. Hij heeft het twee keer gevraagd en het leek er vooral op dat hij zich een beetje schaamde om wat hij zoal opschrijft.

‘Fijn dat ik toch een heel klein stukje mag lezen.’ Hij heeft zelf ook eens geprobeerd om ermee te beginnen. Het klonk niet zo moeilijk: je houdt je afspraken bij en schrijft er elke avond een zinnetje over je dag boven of onder. Een agenda en dagboek in één eigenlijk, maar dan wel een heel beknopt dagboek. Helaas hield hij het niet langer dan een week vol.

‘Zolang je er niet op hoopt dat je er binnenkort wel in mag kijken. Mijn agenda’s zijn mijn plekje voor mezelf, ook al heeft die van drie jaar geleden ons samen gebracht.’

‘Maak je geen zorgen, ik zal er nooit in kijken zonder jouw uitdrukkelijke toestemming.’

‘Daar vertrouw ik volledig op.’

Zondagen zijn om uit te slapen en te genieten van elkaars gezelschap. Buiten vriest het. Ze zetten een filmpje van een haardvuur op de televisie, spelen kerstmuziek via hun box, halen *Trivial Pursuit* boven en houden zich bezig tot het tijd is om te beginnen met koken.

‘Je mag je vakje wel opendoen,’ zegt Lukas als ze klaar zijn met afwassen.

18 december – Met jou doe ik zelfs de stomste klusjes graag, staat er, en hij krijgt er een afwasborstel om op te eten bij.

‘Daarom moest je vandaag wachten tot na de afwas,’ verklaart hij.

Jacob geeft hem een zoen. ‘Ik ben het helemaal met je eens.’ Hij knijpt in Lukas’ hand. ‘Ik ben dan ook fantastisch gezelschap.’

‘Om heel eerlijk te zijn: gisterennamiddag viel dat toch een beetje tegen.’

‘Meestal ben ik fantastisch gezelschap. Is dat beter?’ Lukas knikt en wrijft over Jacobs haren.

‘Je kent jezelf.’

‘Natuurlijk. En ik doe ook bijna alles graag met jou, mijn liefste.’

Een van de weinige dingen die hij zelfs met Lukas niet graag doet is wachten, zeker niet als hij er niets over kan zeggen. Maandag komt eindelijk het bericht dat zijn bestelling vertrokken is. Naar schatting wordt het donderdag geleverd. Dat wil zeggen dat er nog één dag extra is voor als het vertraging heeft. Dat moet in orde komen. Hopelijk. Lukas zou snel een andere oplossing kunnen verzinnen, maar Jacob mist jammer genoeg wat creativiteit. In geval van nood zou hij het natuurlijk ook nog na Kerstmis kunnen geven. Het probleem is vooral dat Lukas die hele week thuis is. Het bedrijf waar hij voor werkt sluit dan. En als Lukas het pakje aanneemt, kan de hele verrassing verpest zijn...

Niet over nadenken. Als het vertraging oploopt, komt het nog steeds vrijdag aan, en Jacob mag de hele week thuiswerken, dus hij kan sowieso de deur opendoen. Geen enkel probleem. Het komt goed.

Hij legt zijn telefoon aan de kant en focust zich op zijn job. Sommige mensen hebben blijkbaar vrijdagavond en in het weekend gewerkt, dus hij hoeft zich nog lang niet te vervelen. Er is meer dan genoeg om zijn gedachten af te leiden.

Lukas komt vandaag wat vroeger thuis dan gisteren en hij heeft een doosje van de bakker meegebracht. 'Dessert,' zegt hij. Er zit een kleine kersentaart in.

'Heerlijk,' vindt Jacob.

'Als je flink je bord leeg hebt, mag je het vakje opendoen.' Lukas kijkt uitdrukkelijk naar Jacobs maaltijd.

'Natuurlijk,' antwoordt Jacob. 'Ik zou nog geen kruimel kerstentaart laten liggen.'

'Dat dacht ik al.'

Hij leest het briefje en grinnikt. *19 december – Jij bent de kers op mijn taart.* Het chocolaatje heeft de vorm van een kers.

'Daarom ben je naar de bakker geweest,' stelt hij vast.

'Leek me wel toepasselijk.'

'Dat is het zeker.'

Jacob legt het papiertje bij de rest en bladert er nog een keer door. Zijn wangen gaan bij elk briefje harder gloeien. *27 november – Jij bent het lichtje in mijn leven.* *28 november – Zelfs de rotste maandag is geweldig dankzij jou.* Wat heeft hij toch geluk met een lieve man als Lukas. Hij hoopt dat Lukas net zo blij zal zijn met zijn cadeau. Hij is er bijna zeker van, maar toch wordt hij lichtelijk nerveus als hij eraan denkt. En dan zijn er natuurlijk ook nog de kerstcadeaus die ze voor elkaar gekocht hebben. Die staan toch een beetje los van de adventskalender en zijn verrassing voor kerstavond.

Intussen is Lukas achter hem komen staan. Hij slaat zijn armen om hem heen en geeft hem een zoen in zijn nek.

‘Wil je een geheim weten?’ fluistert hij.

‘Zeker.’ Jacob draait zijn hoofd zodat hij Lukas in de ogen kan kijken.

‘Bijna alle quotes komen uit mijn agenda’s.’

‘Ga je me vertellen welke niet?’

‘Nee, en ook niet welke wel.’

‘Flauw.’ Hij giechelt en streelt over Lukas’ wang.

‘Misschien kunnen we ooit samen terugkijken als we allebei oud en versleten zijn. Dan kunnen we in het bejaardentehuis lachen met alle zweverige dingen die ik heb opgeschreven.’

‘Daar houd ik je aan.’

Jacob draait zich volledig om, trekt Lukas dichterbij en zoent hem.

‘Zullen we gaan slapen?’

Dinsdag is er nog steeds geen verder nieuws over het pakketje. Waarom moet dat ook uit Duitsland komen? Had hij niet beter wat verder gezocht naar een winkel in de buurt? Jacob vergrendelt zijn telefoon en legt die aan de andere kant van de kamer. Niet helemaal weg, zodat hij het nog kan horen als Lukas hem een bericht stuurt. Ook niet te dichtbij, want dan kan hij het niet laten om elke vijf minuten op de track & trace te klikken. Niet dat dat zinvol is, maar er moest maar eens een update zijn, toch?

‘Ik heb echt een rotdag gehad,’ zegt Lukas zodra hij binnenkomt. ‘Alvast sorry als ik wat kortaf ben. Het ligt niet aan jou.’

Jacob zet het eten op tafel. ‘Geen probleem, laat je gaan. Wil je een knuffel of zal ik je gerust laten?’

‘Een knuffel zal me deugd doen.’ Hij gaat naar Jacob toe en drukt hem stevig tegen zich aan. ‘Ik denk dat het briefje van van-

daag weer toepasselijk is, ook al was dat niet meteen de bedoeling.’

‘Mag ik het al opendoen?’

‘Eerst eten.’

Jacob trekt een pruillip.

‘Wat? We willen toch niet dat het eten koud wordt, je hebt zo je best gedaan.’

‘Dat is waar.’

Hij schrokt zijn eten net niet naar binnen. Lukas denkt er anders over en haast zich helemaal niet. Die kijkt met een gameuseerde blik naar Jacob.

‘Zo nieuwsgierig.’

‘Je kent me toch.’ Jacob legt zijn bestek neer. ‘Vertel me eens over je stomme dag als afleiding.’

Lukas steekt van wal met een klaagzang over vervelende collega’s en managers, nutteloze meetings en afspraken die niemand nakomt. Hij vult zeker een kwartier zonder dat Jacob veel moet zeggen. Met af en toe een ‘dat is niet fijn’, ‘oei’, of ‘morgen gaat het vast beter’ is Lukas tevreden. ‘Bedankt voor het luisteren, nu gaan we het over leukere dingen hebben,’ sluit hij uiteindelijk af. ‘Je kan je papiertje van de dag lezen, bijvoorbeeld.’

20 december – Een lieve knuffel van jou maakt alles weer goed, staat er, en er zit een chocoladebeertje bij.

‘Alles?’ vraagt Jacob.

‘Bijna alles,’ geeft Lukas toe. ‘Maar je kan het proberen. Die knuffels van jou zijn fantastisch.’

‘Betekent dat dat je nog meer wil knuffelen?’

‘Ik wil altijd meer knuffelen, lieve schat.’

‘Heb jij geluk dat ik dat ook wil.’

‘Hopelijk heb je vandaag een betere dag dan gisteren,’ zegt Jacob voor Lukas woensdagochtend naar kantoor vertrekt. ‘Ik heb alvast je lunch klaargemaakt.’ Hij duwt hem een brooddoos in zijn handen en geeft hem een zoen. ‘Veel meer kan ik niet doen, vrees ik.’

‘Dat is lief, dank je wel. Ik ben hier al heel blij mee.’

‘Voor jou doe ik dat graag.’

Vandaag heeft Jacob zelf zo veel werk dat hij amper de tijd heeft om te controleren hoe het zit met zijn verrassing voor Lukas, laat staan om zich zorgen te maken over of het wel op tijd aankomt. Net nadat hij zijn computer heeft afgesloten, klikt hij voor het eerst die dag op de track & trace-code. Er is goed nieuws en slecht nieuws. Het pakketje is dichterbij België, maar de geschatte levertijd is vrijdag. Dat wil zeggen dat er geen buffer meer is. Hij zucht en probeert de spanning uit zijn lichaam te krijgen door luid mee te zingen met foute kerstmuziek op de radio. Gelukkig vindt hij het ook rustgevend om te koken. Dat leidt hem helemaal af en daarna is Lukas thuis.

‘Er was iemand jarig,’ zegt hij. ‘Die heeft koekjes gebakken. Ik heb er eentje meegesmokkeld voor jou.’

‘Wat ben je toch geweldig.’ Het is een rond koekje met chocoladevlokken. ‘Dat is mijn nagerecht.’

‘Dan is je briefje voor daarna.’

‘Ik ben benieuwd.’ Hij vindt het best jammer dat de advent binnen enkele dagen al voorbij is. Zaterdag staat er nog een kerstmarkt op de planning, maar daarna is het Kerstmis en sluiten de kerstmarkten al. De magie van Kerstmis verdwijnt elk jaar te snel.

‘Wist je trouwens dat we vrijdagmiddag al aan de vakantie beginnen?’

‘Nee, dat wist ik niet.’

‘Ik ook niet tot vandaag. Wel een fijne verrassing.’

‘Wij werken zoals altijd tot vier uur.’

‘Dan zorg ik ervoor dat ik om vier uur klaarsta en dat we iets leuks op het programma hebben staan.’

‘Mag ik weten wat?’

‘Nee.’

Jacob zucht. ‘Ik ben soms niet zeker niet of ik van je houd of je haat om al die verrassingen.’

‘Gelukkig twijfel ik er niet aan dat je van mij houdt. En ga nu maar kijken wat er vandaag in de kalender zit.’

21 december – Zonder jou voelt alles kouder aan en een chocoladehaardvuur.

‘Daar hoort context bij,’ zegt Lukas. ‘Herinner je je dat we vorig jaar plots geen elektriciteit meer hadden?’

‘Ja, dat heeft een hele tijd geduurd, en ik mocht geen kaarsen aansteken van jou.’

‘Omdat ik bang ben van vuur, maar ook omdat ik je zo graag bij mij wilde houden. Want zodra je rechtstond, voelde alles kouder aan. En toen ik ’s avonds mijn agenda opendeed, besepte ik dat mijn leven zelfs figuurlijk kouder aanvoelt als jij niet in de buurt bent. Alsof er dan een stukje warmte mist.’

Jacob wordt er helemaal week van. ‘Ik begrijp volledig wat je bedoelt.’ Hij pakt Lukas’ handen vast. ‘In allebei de betekenissen.’

‘Hoe kan het toch dat jij werkelijk altijd koude handen hebt?’

‘Als ik dat eens wist.’

Dat Lukas vrijdagmiddag thuis is, zorgt wel voor wat extra stress bij Jacob, hoe graag hij ook onmiddellijk na het werk iets

met hem wil gaan doen. Het pakketje mag dus eigenlijk niet na twaalf uur aankomen, anders moet hij een verklaring verzinnen. Natuurlijk kan hij altijd zeggen dat het een kerstcadeau is en dat Lukas het later krijgt, maar dan is een klein deel van de verrassing toch al verpest. Waarschijnlijk zou Lukas op de meest onverwachte momenten vragen wat er in zit en dat maakt het moeilijk om te zwijgen. Zelfs zijn lichaamstaal zou wellicht al wat verraden.

De website geeft aan dat het tussen acht en één uur geleverd wordt. Met een klein beetje geluk komt dat in orde. Er is al veel misgelopen, dus dit zal wel goed gaan. Dat kan niet anders.

‘Je bent zo gespannen,’ zegt Lukas donderdagavond.

Jacob zucht. ‘Het was gewoon wat druk op het werk. Dat is niet fijn, zo net voor de feestdagen.’ Hij vindt het niet leuk om te moeten liegen tegen Lukas, maar hij kan niet zeggen wat er echt aan de hand is. Gewoon ‘niks’ antwoorden vindt hij ook stom en hij kan binnen twee dagen al vertellen wat de echte reden was.

‘Hopelijk kan ik je stress wat verlichten.’

22 december – Als ik in je ogen kijk, ben ik al mijn zorgen kwijt. Het chocolaatje is vandaag een smiley.

‘Of toch voor even,’ vult Lukas aan. ‘Ze zijn gewoon zo magisch.’ Hij kijkt Jacob recht aan en houdt het oogcontact vast tot die verlegen zijn ogen neerslaat.

‘Die van jou ook.’ Hij slikt. ‘Alsof mijn hele wereld erin vervat zit.’

‘Mag ik die quote opschrijven in mijn agenda?’

‘Zodat je ‘m volgend jaar kan gebruiken?’

‘Wie weet.’ Hij wijst naar de smiley. ‘Ik vond geen oog, dus ik ben voor een lachend gezichtje met hartjesogen gegaan. Is dat goed genoeg?’

‘Natuurlijk is dat goed genoeg. Ik heb nog steeds het gevoel dat ik die smiley ben als ik naar jou kijk.’

‘En ik naar jou,’ zegt Lukas.

Op dat moment is Jacob er heel zeker van dat Lukas blij zal zijn met zijn kerstavondverrassing. Als die nu maar tussen acht en twaalf aankomt...

Zodra Lukas vrijdag de deur uit is, opent hij de link naar zijn track & trace. Het pakje is onderweg. Oef. Er is nog geen specifiekere schatting van wanneer het zou aankomen, maar hij kan wel zien waar in België het vertrokken is en wanneer. Hij tikt de locatie in op Google Maps. Het is ongeveer drie kwartier rijden. Als de chauffeur tussendoor nog moet stoppen om meer pakjes te bezorgen, is die dus ten vroegste binnen één à anderhalf uur bij hen thuis. Dat is ruim op tijd.

Hij kijkt elke minuut uit het raam om zeker te zijn dat hij de bezorger ziet en het pakje kan aannemen. Daardoor mist hij drie telefoons, maar vandaag maakt het hem niet uit dat hij elke keer moet terugbellen met het excuus dat hij even naar het toilet was. Hij houdt de gesprekken ook zo kort mogelijk. Alles om op tijd bij de deur te zijn.

De verlossende bel gaat om drieëndertig over elf. Eindelijk. De voormiddag heeft een eeuwigheid geduurd. Hij sprint de trap af, neemt het doosje aan en gaat er weer mee naar boven. Gisteren heeft hij mooi inpakpapier met hartjes in zijn nachtkastje verstopt. Hij scheurt de lelijke kartonnen verpakking open, haalt het mooie, donkerblauwe doosje eruit en probeert af te meten hoeveel papier hij nodig heeft. Daar is hij nooit heel goed in geweest. Er blijft dan ook geen halve centimeter marge over.

Voor hij het inpakt, doet hij het doosje even open. De kerstbal is prachtig. Hij legt hem met de juiste kant naar boven, sluit

het doosje en maakt er een mooi cadeau van. Zijn hart bonkt in zijn keel. Nog één keer slapen en dan kan hij het aan Lukas geven. Daarna is er geen geheim meer.

Hij sluit zijn ogen, ademt diep in en uit en legt het doosje in zijn nachtkastje. Daar kijkt Lukas nooit in.

‘Ik heb je boterhammen al gesmeerd,’ zegt Lukas als hij ’s middags komt eten. ‘Heerlijk, vakantie hebben.’

‘En ermee opscheppen ook, zo te horen,’ antwoordt Jacob. ‘Bedankt voor de boterhammen. Ik proef dat ze met liefde gemaakt zijn.’

‘Met heel veel liefde.’ Lukas legt zijn hand op die van Jacob en knijpt erin. ‘Ik hou van jou.’

Jacob tilt zijn hand op en geeft er een kus op. ‘Ik hou ook van jou.’

‘Vandaag mag je uitzonderlijk je briefje al lezen voor het eten,’ zegt Lukas als Jacob na het werk weer beneden is. ‘We zijn waarschijnlijk laat terug vanavond.’

‘Ik ben benieuwd wat we gaan doen,’ antwoordt Jacob. ‘En ook wat er op het briefje staat.’ Hij opent het voorlaatste vakje. Een chocoladebol. *22 december – Jij bent mijn hele wereld.*

‘Eigenlijk zocht ik een wereldbol. Dit kwam het dichtste bij.’

‘Helemaal prima. Het smaakt goed.’

‘Gelukkig.’ Lukas reikt Jacob een jas aan. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Volledig.’

Hij rijdt naar een nabijgelegen stadje. Ze stappen uit en komen meteen in een gezellig kerstdorp terecht. Er staan kraampjes, de decoratie is prachtig winters en het ruikt heerlijk.

‘Ik heb het gevoel dat we hier wel iets vinden om te eten,’ zegt Lukas.

‘Ongetwijfeld.’

Jacob kijkt rond. ‘Er is zelfs een schaatsbaan,’ stelt hij vast.

‘Wil je schaatsen?’

‘Goh, dat is heel lang geleden.’

Een kwartier later staan ze op schaatsen op het ijs. Jacob houdt zich vast aan het hek en Lukas houdt zich vast aan Jacob. Hun benen trillen en ze komen niet snel vooruit.

‘En dan te bedenken dat ik hier vroeger heel erg goed in was,’ mompelt Jacob.

‘Gewoon even wennen. Laat dat hek maar los.’

‘Zeker?’

‘Ja. Als één van ons valt, dan vallen we samen.’

‘Wat een geruststelling.’

Hij doet wat Lukas zegt en ze komen voorzichtig los van de rand. In het begin moeten ze veel met hun armen zwaaien om te blijven staan, maar dat duurt niet lang en al snel zijn ze vertrokken.

‘Dat deed deugd.’ Jacob is er moe van.

‘Wel minder romantisch dan het lijkt in films,’ vindt Lukas. ‘Gelukkig kan ik bijna alles romantisch maken met jou.’ Hij slaat zijn arm om Jacobs schouder en zoent hem op zijn wang.

‘Zullen we dan nu romantisch gaan eten? Ik heb honger.’

‘Met plezier.’

Ze zoeken een plaats in de grote blokhut die op het plein staat en bestellen een schotel om te delen.

Jacob heft voor ze beginnen met eten nog zijn glas. ‘Op de fantastische activiteit die je gekozen hebt.’

‘Proost!’

Daarna wandelen ze over de markt, kopen wat extra kerstver-
siering en een paar handschoenen en gaan op de foto met de ker-
stman.

‘Wat een geluk dat we morgen niet op tijd moeten opstaan,’
zegt Lukas.

Zaterdag is het de grote dag. 24 december. De laatste dag
van de advent. Ze hebben geen wekker gezet, maar toch is Jacob
al vroeg wakker. Lukas ligt als een roos naast hem te slapen.
Hij focust zich op de ademhaling van zijn vriend in een poging
om tot rust te komen. Daarna begint hij liedjes te zingen in
zijn hoofd. Hij kent hele musicals van buiten, meestal raakt hij
vanzelf afgeleid als hij daarmee begint. Vandaag niet.

Uiteindelijk staat hij zo stil mogelijk op en zet hij de tafel
klaar voor het ontbijt. Net als hij klaar is, komt Lukas beneden.

‘Dat ziet er goed uit,’ zegt hij.

‘Wil je een eitje?’

‘Graag. Is er een speciale gelegenheid voor?’

Jacob haalt zijn schouders op. ‘Kerstavond. Het laatste vakje
van de adventskalender. Onze pre-kerstcadeaus.’

‘Allemaal goede redenen. Wat denk je ervan als we onze
cadeaus vanavond uitwisselen? Dan zorgen we er gewoon voor
dat we op tijd thuis zijn.’

‘Prima,’ vindt Jacob. Eigenlijk weet hij niet zeker hoe prima
hij het vindt. De zenuwen razen nu al door zijn lijf. Liefst van al
zou hij zijn cadeau zo snel mogelijk in Lukas’ handen duwen.

Ze hebben alweer een kerstmarkt op het programma staan.
De grootste in de omgeving en meteen de laatste van het jaar.

Blijkbaar hadden veel mensen hetzelfde idee. Het is er enorm
druk. Jacob pakt Lukas’ hand vast. Deels omdat het romantisch
is, deels omdat hij bang is om hem te verliezen in de massa.

‘Het is natuurlijk even geleden dat er nog kerstmarkten mochten doorgaan,’ zegt Lukas. ‘Logisch dat er veel volk is. Iedereen wil schade inhalen.’

‘Wij doen hetzelfde, dus we kunnen het hun niet echt kwalijk nemen, hè.’

‘Dat is waar. Ik stel voor dat we gewoon rondlopen en dan ergens achterin een rustigere plaats gaan zoeken om iets te drinken en te eten.’

‘Dat lijkt me een heel goed idee.’

Uiteindelijk kopen ze een slinger voor aan de gevel waar vooral Lukas heel enthousiast over was. ‘Voor volgend jaar.’

‘Jij wordt even erg als je ouders,’ merkt Jacob op.

Lukas kijkt hem geïrriteerd aan, perst zijn lippen samen en knikt. ‘Ik vrees dat ik dat niet kan ontkennen, hoe graag ik ook zou willen.’

Het kost wat moeite om een plaats te vinden in een brasserie. Ze drinken allebei een warme chocomelk en besluiten aan dezelfde tafel te blijven zitten om te eten.

Daarna rijden ze weer naar huis. Tijd voor het grote moment. Jacob mag het laatste vakje van de adventskalender openmaken en Lukas krijgt zijn verrassing.

‘Ik zal eerst je cadeau gaan halen,’ zegt Jacob zodra ze thuiskomen.

‘Zo haastig?’

‘Ik ben gewoon heel benieuwd naar je laatste briefje.’

Hij trilt als hij bovenkomt. Het kost hem even tijd om te kalmeren. Vijf keer diep in- en uitademen, rustig naar beneden gaan. Intussen heeft Lukas de adventskalender voor de kerstboom gezet.

‘Ga je gang,’ zegt hij.

Jacob geeft zijn ingepakte doosje aan zijn vriend. ‘Tegelijk?’, vraagt hij.

‘Dat is goed.’

Terwijl Jacob het vakje openduwt en het briefje ontvouwt, prutst Lukas het inpakpapier open. Ze kijken elkaar aan en knikken.

Lukas haalt het deksel van het doosje.

Jacob steekt zijn hand in zijn zak om er iets uit te halen en leest wat er op het briefje staat.

Lukas steekt zijn hand in zijn zak om er iet uit te halen en leest wat er op zijn kerstbal staat.

Ze zakken op exact hetzelfde moment op één knie met in hun hand een ring.

24 december – Met jou wil ik mijn leven delen. Jacob, wil je met mij trouwen?’

Lukas, wil je met mij trouwen?’

‘Ik denk dat we het antwoord kennen,’ fluistert Lukas. Hij staat recht, pakt Jacobs hand en schuift de ring om zijn vinger.

Jacob beeft over zijn hele lichaam. Met wat moeite schuift hij ook zijn ring om Lukas’ vinger.

‘Ik wil zo graag met je trouwen.’

‘En ik met jou.’

Dit kortverhaal werd je gratis aangeboden door uitgeverij Hamley Books.

Wil je meer weten over onze boeken? Bekijk dan zeker onze website via www.hamleybooks.be¹

1. <http://www.hamleybooks.be>

